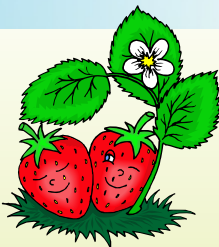

Cutia cu căpșuni

Un profesor a dat elevilor ca temă pentru lecția de săptămâna viitoare să ia fiecare câte o cutie de carton și, pentru fiecare persoană care îi supără, pe care nu pot să o sufere și să o ierte, să pună în cutie câte o căpșună pe care să fie lipită o etichetă cu numele persoanei respective.

Timp de o săptămână elevii au avut obligația să poarte permanent cutia cu ei: în casă, în mașină, la lecții, chiar și noaptea să și-o pună la capul patului. Elevii au fost amuzați de lecție la început și fiecare a scris cu ardoare o mulțime de nume rămase demult în memorie. Apoi, pe măsură ce zilele treceau, au adăugau noi căpșuni pentru oamenii despre care considerau că au un comportament de neiertat. Fiecare a început să observe cum cutia devenea din ce în ce mai grea. Unele căpșuni începuseră să se descompună, iar stricăciunea se întindea foarte repede și la celelalte.

O problemă dificilă era și faptul că fiecare era dator să poarte cutia permanent cu ei, să aibă grijă de ea să nu o uite prin magazine, în autobuz, mai ales că numele, adresa fiecărui elev și tema experimentului erau scrise pe cutie. În plus, cartonul cutiei se strica, cu mare greutate putând să facă față sarcinii sale.

Fiecare elev a înțeles până la urmă lecția pe care a încercat să le-o dea profesorul, și anume că acea cutie era expresia greutății spirituale pe care o purtăm cu noi atunci când strângem în suflet ură, invidie, supărare, răceală față de alte persoane.

De multe ori credem că a ierta pe cineva este un favor pe care i-l facem acelei persoane. În realitate, a ierta este cel mai mare bine pe care ni-l facem nouă înșine.

Vasul ce nu se umplea

Era o seară liniștită de martie. Părintele Macarie terminase de spovedit și ultimul credincios care sub epitrahilul său căutase liniștea sufletească. Părintele mai rămase încă un pic în biserică pentru a se ruga pentru cei care au plecat spre casele lor încurajați și mângâiați de sfaturile primite, fiind hotărâți să pună început bun.

Tocmai când se pregătea să închidă ușile bisericii, iată că un bărbat zburciuit intră în biserică și tulbură liniștea aceluia ceas.

- Părinte, ajută-mă! a spus bărbatul și s-a prăbușit în genunchi în fața Sfântului Altar.

Părintele a tăcut o clipă, cât să spună „Doamne, ajută-mă!” și i-a spus:

- Fiule, spune ce ai pe suflet...

„Fiule?! Nu mi-a mai spus de mult cineva așa”, gândi bărbatul.

- Părinte, am făcut o sumedenie de rele și nedreptăți, am nedreptățit, am furat..., începu bărbatul să spovedească nenumăratele fărădelegi. Și, încetul cu încetul, a spus că vrea să se lase de rele și îi ceru un leac de mântuire și de iertare a trecutului său.

- Du-te, îi zise pustnicul, ia vasul ăsta mare și umple-l cu apă. Când vasul se va umple, să știi că ești iertat.

Omul a luat vasul, s-a dus acasă și a început să-l umple cu apă. Dar, oricât turna în el, vasul nu se umplea.

Atunci bărbatul aplecându-se peste vas, începu a plânge cu amar, strigând: „O, Doamne, numai eu, păcătosul, nu sunt vrednic de iertare!”

Și, să vezi minune! Îndată ce căzură primele lacrimi în apă, vasul se umplu. Erau lacrimile pocăinței.

Poți face și tu multe, multe pentru iertarea păcatelor, dar să știi că “vasul pocăinței” nu se umple, iertarea nu vine, până ce nu picură lacrimile pocăinței.

